

Šli smo na Snežnik ...

V soboto, 26. marca 2011, je PD Kočevje načrtovalo zimsko turo na Notranjski Snežnik, najvišjo slovensko goro izven Alp. Pot nanj ni preveč naporna, vrh je znan razglednik, s katerega se ob lepem vremenu vidi lep del naše domovine. Pogled pa hitro preseže mejo, seže nad Gorski Kotar in zajadra nad Kvarnerjem in s soncem obsijanim morjem. Obisk v zgodnjem poletju je poplačan z občudovanjem raznovrstnega cvetja, zaradi bujne flore pa je vrh Snežnika že od 1964 leta botanični rezervat. Zaradi specifične lege ravno na meji med celinskimi in morskimi vremenskimi vplivi in zavidanja vredne višine se Notranjski Snežnik ponaša z raznovrstno floro, med katero je najti tudi predstavnike alpskega cvetja. Prav zaradi njene lege so vremenski pojavi na pobočju te gore izjemni in siloviti, poleti nas lahko preseneti huda nevihta, v zimskem času pa je pokrita s precej debelo snežno odejo pod katero, kljub bližini morja in sončni legi, počiva še kar daleč v pomladne mesece. Mnogi se zimskega Snežnika spomnimo prav po slikovitih zimskih snežnih vzponih, ki sta jih spremljala silovit veter, ki je neusmiljeno nosil snežni pršec v priprte oči in za nealpsko goro presenetljivo hud mraz, premagovanja vršnega vzpona po poledeneli strmini, koč okovane v led, stiskanja v betonskem bivaku na vrhu, srebanja mlačnega čaja iz termovke, ... Spet drugič po sončnem dnevju, krasnem razgledu in beli bleščavi odboja sončnih žarkov od beline snega, ki je pokrival pokrajino. Vsekakor je bil Snežnik ob zimskem vzponu vedno v snegu.

Sobotna zimska snežna tura na Snežnik je bila drugačna.

Sobotni pohod smo začeli v soboto ob 7.00 uri na Avtobusni postaji v Kočevju, od koder smo se odpeljali do Ilirske Bistrice in dalje do Sviščakov, kjer je bilo izhodišče našega pohoda. Zbrala se nas je skupina petindvajsetih in skoraj zapolnili smo avtobus. Seveda ni šlo brez postanka za jutranjo kavo in po postanku v Cerknici smo bili po treh urah poti do izhodišča pripravljeni na odhod. Vremenska napoved ni bila ravno v naš prid, kljub temu smo optimistično krenili na pot in upali na sončen dan. Pot preko smučišča in dalje po gozdni cesti je bila kopna, šele ko smo se podali skozi gozd je bilo na poti nekaj snega, ki pa je izginil, ko smo dosegli sedlo. Nadaljevali smo vzpon skozi borovce, ki so veselo vpijali sončne žarke in nam nudili vse ljubšo senco, pihal je rahel jugozahodnik, vsak val vetra je bil dobrodošel, saj je bilo ozračje precej segreto. Šele tik pred vzponom na sam vrh se je veter okrepil, na poti smo naleteli na snežišče, sonce se je skrilo, objela nas je nizka oblačnost ali pa megle iz doline, temperatura je hitro padla, posegli smo po vetrovkah. Premagali smo nekaj drsnih mest do vrha, sneg je bil mehak in kljub pričakovani zimski snežni turi je vse železje ostalo v nahrbtnikih.

Mraz in veter so hitro pregnali gostoljubnost oskrbnika Slavka, toplota zakurjene peči in kuharske veščine gospe soproge, ki je postregla s slastno domačo klobaso z zeljem in sanjskim jabolčnim štrudljem. Toploto srcu je prineslo še kaj drugega, o čemer na tem mestu ne bi pisal preveč na dolgo. Po daljšem postanku v Koči Draga Karolina smo se poslovili, zavili še na vrh, kjer je nastala priložena fotografija, potem pa sestopili po poti vzpona.

Skoraj ves čas sestopa nas je grelo sonce, zaradi primerne hitrosti hoje in skrbno načrtovane (ne prezgodnje) ure odhoda nismo bili preveč utrujeni, kljub temu smo si z veseljem privoščili še daljši postanek na Sviščakah, od koder smo v popoldanskih urah krenili proti domu.

Kljub pričakovanjem tura na Snežnik ni bila ne zimska, ne snežna, imeli pa smo se vseeno lepo.

Simon F

Foto: Štef